

words

เกมพีชเบอรี่ที่ซื้อมาพร้อมกับคำโกหก

กฎเหล็กคือ ห้าม! ไร้ใจใคร เพราะคนที่คุณไร้ใจอาจโกหกแก้วที่สุด

FIRST LIE WINS

ใครโกหกก่อนชนะ

แอสลีย์ เอลส์ตัน เขียน

นิฐมน เอกนันท์ แปล

ASHLEY ELSTON

words

words without boundaries

ใครโกหกก่อนชนะ

First Lie Wins

แอชลีย์ เอลส์ตัน

เขียน

ณัฐมน เอกนันท์

แปล

ฉันปูผ้าบนพื้นหญ้า รอบตัวรายล้อมไปด้วยตำราเรียน
เหมือนนักศึกษาคนอื่นอีกเกือบสิบที่กำลังอ่านหนังสือกลางแจ้ง
ในช่วงกลางวันของฤดูใบไม้ร่วง แต่ดในพลอริดาเปลี่ยนสีผิวฉันให้เป็นสีแทนดูมีระดับ
ฉันไม่เคยใช้เวลากลางแจ้งนานขนาดนี้มาก่อนเลย
— แอชลีย์ เอลส์ตัน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ใครโกหกก่อนชนะ
First Lie Wins

//ords

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่น จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

FIRST LIE WINS

Copyright © 2024 by ASHLEY ELSTON

Published in agreement with Sterling Lord Literistic, through The Grayhawk Agency Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําลาย ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหนีจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์

และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7416-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่น จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ สุชาน ลำหัส

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

ใครโกหกก่อนชนะเป็นวลีที่น่าสนใจแต่ก็ชวนสับสนไม่น้อย โกหกก่อนหมายถึงอะไร โกหกก่อนจะนำชัยชนะมาได้อย่างไร ชนะแบบไหน แล้วแพ้ชนะเกี่ยวข้องอะไรกับการโกหก นี่อาจจะเป็นสิ่งที่ใครหลายคนนึกคิดขึ้นเมื่อหยิบหนังสือเล่มนี้

แต่ก่อนที่ผู้อ่านจะเข้าไปสู่หน้าเนื้อหาเพื่อหาคำตอบของคำถามเหล่านี้ บรรณาธิการอยากชวนให้มองถึงผู้โกหกคนแรกที่ว่าชัยชนะไปอย่างแท้จริงของนิยายเล่มนี้

หากเรามอง “นิยาย” เป็นสิ่งที่ถูกแต่งขึ้นโดยที่ไม่เป็นเรื่องจริง เราก็อาจจะมองนิยายเป็น “เรื่องโกหก” ได้เช่นกัน ดังนั้น แอชลีย์ เอลส์ตัน ผู้ประพันธ์นิยายเล่มนี้ขึ้นก็ย่อมเป็นผู้ชนะอย่างไม่มีข้อกังขาใดๆ ผู้ประพันธ์ร้อยเรียงคำโกหกเข้าด้วยกันอย่างแยบยลและมีชั้นเชิง เธอได้ยึดเยียดคำโกหกแรกมาอย่างแนบเนียน กว่าผู้อ่านจะรู้ตัวก็หลงทางและเคลิบเคลิ้มอยู่ในawangotแห่งคำโกหกอันน่าตื่นเต้นนี้เสียแล้ว

นอกจากนี้ ผู้อ่านจะเห็นว่าแอชลีย์ได้สร้างภาพลวงตาทำให้เรามองเห็นและรับรู้ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง ด้วยลีลาการประพันธ์ที่ร้อยเรียงสองเส้นเวลาอดีตและปัจจุบันเข้าด้วยกัน บอกได้เลยว่า นอกจากผู้ประพันธ์จะโกหกก่อน เธอยังโกหกเก่งอีกด้วย

ใครโกหกก่อนชนะไม่ใช่เรื่องราวคดีฆาตกรรมเลือดสดสุดโหด ไม่ได้เกี่ยวกับนักสืบที่ตามหาเบาะแสไขปริศนาคาใจ หรือฮีโร่แสนเท่ไล่จับตัวร้ายไม่ให้หลุดมือ หากแต่เป็นบทละครชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังสรรค์ขึ้นจากคำโกหก นี่คือนิยายที่บทสรุปของมันจะทำให้คุณต้องอ้าปากค้าง

คำนำผู้แปล

ลูกา มาริโน เป็นได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นพี่เลี้ยงเด็กแสนใจดี ผู้ช่วยนักการเมืองฝีมือกาจ นักศึกษาผู้กระตือรือร้น สาวสวยสุดเซ็กซี่ หรือแฟนสาวคลั่งรัก เธอสามารถเหมารวม “ความบังเอิญ” นำไปสู่การพานพบกับผู้คนหรือการช่วงชิงสิ่งของที่หมายตาได้ เพราะ “ความบังเอิญ” ที่ว่าเป็นบทละครที่เขียนขึ้นมาอย่างแยบยล ขึ้นอยู่กับภารกิจที่เจ้านายปริศนามอบหมาย เธอรับบทเป็นผีที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของทุกคน ก่อนจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยเมื่อภารกิจเสร็จสิ้น

ใช่แล้ว เธอคือนักต้มตุ๋น

หัวใจของนักต้มตุ๋นคือการโกหกให้แนบเนียน แต่เชื่อว่าเธอจะโกหกเป็นอยู่คนเดียว เพราะภารกิจที่ได้รับครั้งนี้คือภารกิจที่อันตรายที่สุด เธอจึงต้องพบเจอกับผู้คนมากมายที่ซุกซ่อนคำโกหกภายใต้หน้ากากไม่ต่างกัน แต่ผู้ที่โกหกได้แนบเนียนที่สุดคือผู้ที่โกหกก่อน

เพราะใครโกหกก่อนชนะ

ป.ล. ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยสนับสนุนเสมอ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร ขอขอบคุณแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน และช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

บทที่หนึ่ง

มัน เริ่มต้นจากสิ่งเล็กน้อยอย่างแปร่งสีพื้นที่เพิ่มมาอีกหนึ่งอันในแก้วที่แขวนอยู่ข้างอ่างล้างหน้า เสื้อผ้าไม้ที่ขึ้นในลิ้นชักที่เล็กที่สุด สายชาร์จโทรศัพท์ที่อยู่บนเตียงทั้งสองฝั่ง แล้วสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ก็เริ่มขยายวงกว้างขึ้นทีละนิด ทั้งมีดโกน น้ำยาบ้วนปาก และยาคุมกำเนิดที่ช่วงชิงพื้นที่ด้านในตู้ยา คำถามเปลี่ยนจาก “คุณจะแวะเข้าบ้านไหม” เป็น “เราจะทำอะไรกันเป็นมือค่าดี”

แม้ฉันจะหวาดหวั่นกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่ก็รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่อาจเป็นครั้งแรกที่ฉันได้พบกับผู้คนที่มีมารวมตัวกันอยู่รอบโต๊ะอาหาร ผู้คนที่ไรอันรู้จักตั้งแต่เด็ก ทว่าทุกคนย่อมสังเกตเห็นว่าฉันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขาอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว นั่นเป็นเพราะลูกเล่นนิด ๆ หน่อย ๆ ที่ผู้หญิงนำเข้ามาในบ้านของผู้ชาย อย่างหมอนอิงบนโซฟาที่เข้าคู่กัน หรือกลืนดอกมะลิบางจากเครื่องกระจายกลิ่นบนตู้หนังสือซึ่งผู้หญิงทุกคนจะต้องสังเกตในวินาทีที่เดินเข้าบ้าน

เสียงหนึ่งลอยข้ามโต๊ะอาหารประดับเทียนสว่างไสว หักหลบของตกแต่งกลางโต๊ะที่ได้รับการยืนยันว่า “ประณีตแต่แข็งแกร่ง” เสียงนั้นวนเวียนอยู่กลางอากาศตรงหน้าฉัน “อวี๋เหอ เป็นชื่อที่ไม่ค่อยคุ้นหูเลยนะ”

ฉันหันไปหาเบท สองจิตสองใจว่าจะตอบคำถามที่ไม่ว่าจะใช่คำถามของเธอดีไหม

“ย่อมาจากอีฟลิน เป็นชื่อที่ตั้งตามคุณย่าค่ะ”

พวกผู้หญิงลอบส่งสายตากันอย่างรู้ใจ คำตอบทุกข้อที่ออกจากปากฉันจะถูกพิจารณาและเก็บไว้สำหรับการถกเถียงครั้งต่อไป

“โอ้ ฉันชอบนะ!” แอลลิสันร้องเสียงแหลม “ชื่อฉันตั้งตามคุณย่าเหมือนกัน แล้วเธอบอกว่ามาจากที่ไหนนะ”

ฉันไม่เคยบอกว่าตัวเองมาจากที่ไหน และพวกเธอก็รู้อยู่แก่ใจ เหมือน

นกล่าเหยื่อที่คอยตามจิก จิก จิกทั้งคืนจนกว่าจะได้คำตอบที่ต้องการ

“เมืองเล็กๆในแอละแบมาคะ” ฉันตอบ

ก่อนที่พวกเขาจะหันถามต่อว่าเมืองไหนในแอละแบมา ไรอันก็เปลี่ยนเรื่อง “แอลลิสัน ฉันเห็นคุณย่าของเธอเมื่อสัปดาห์ที่แล้วที่ร้านขายของชำ แกเป็นยังไงบ้างล่ะ”

เขาซื้อช่วงเวลาสั้นๆ แสนล้าค่าให้ฉันได้หายใจหายคอ แอลลิสันรายได้ฟังว่าคุณย่าของเธอรับมือกับการเสียชีวิตของคุณปู่อย่างไร แต่อีกไม่นานฉันก็จะกลับมาเป็นจุดสนใจอีกครั้ง

ฉันไม่จำเป็นต้องรู้จักคนพวกนี้ถึงจะรู้เรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขา พวกเขาเรียนอนุบาลมาด้วยกัน แวดวงสังคมของพวกเขาคับแคบมาตลอดจนกระทั่งเรียนจบ ม.ปลาย พวกเขาออกจากเมืองโดยแยกเป็นกลุ่ม กลุ่มละสองสามคน ไปเรียนต่อตามมหาวิทยาลัยที่ล้วนอยู่ห่างออกไปในระยะที่ขับรถได้ ทุกคนเป็นสมาชิกของสโมสรนักศึกษาหญิงและสโมสรนักศึกษาชาย¹ ร่วมกับกลุ่มเพื่อนสองสามคนกลุ่มอื่นๆ ที่มีพื้นเพคล้ายคลึงกัน เพียงเพื่อจะย้อนกลับมาที่เมืองเล็กๆแห่งนี้ในลุยเซียนา แล้วแวดวงสังคมนี้ก็กลับมาคับแคบเหมือนเดิมอีกครั้ง ความสนใจต่อตัวอักษรกรีกแปรเปลี่ยนเป็นการเป็นสมาชิกจูเนียร์ลีก² งานเลี้ยงอาหารมื้อค่ำ และการตีกอล์ฟในช่วงบ่ายวันเสาร์ ตราบิวด์ที่กิจกรรมดังกล่าวไม่ชนกับการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลเอสอีซี³

ฉันไม่วิจารณ์วิถีชีวิตของพวกเขาหรอก ฉันอิจฉาพวกเขาต่างหาก ฉันอิจฉาที่พวกเขาผ่อนคลายในทุกสถานการณ์ที่กล่าวมา รู้ล่วงหน้าว่า

¹ กลุ่มนักศึกษาปริญาตรีที่รวมตัวกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันและกันและสร้างเครือข่าย มีลักษณะและกิจกรรมแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม โดยเรียกชื่อกลุ่มหรือบ้านด้วยอักษรกรีกสามตัว

² องค์การสตรีอาสาสมัครที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาชุมชน

³ ย่อมาจาก Southeastern Conference การแข่งขันอเมริกันฟุตบอลระหว่างมหาวิทยาลัยฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา

อาจเกิดอะไรขึ้นและจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ฉันนึกจินตนาการที่ที่เกิดจากการตระหนักรู้ว่า ทุกคนในเมืองล้วนเคยเห็นพวกเขาในช่วงตกต่ำที่สุด แต่ยังคงยอมรับตัวตนพวกเขาได้

“พวกเขาสองคนเจอกันได้อย่างไรเธอ” แชราราม ความสนใจพุ่งกลับมาที่ฉันอีกครั้ง

คำถามฟังดูไร้เดียงสาพอสมควร แต่ก็ชวนให้เสียขวัญในเวลาเดียวกัน รอยยิ้มบนใบหน้าของไรอันบ่งบอกว่าเขารู้ว่าฉันรู้สึกอย่างไรที่โดนถามคำถามนี้ และเขาก็จะยื่นมือเข้ามาช่วยอีกครั้งด้วยการตอบคำถามแทน แต่ฉันปฏิเสธความช่วยเหลือนั้น

ฉันเข็ดปากเบา ๆ ด้วยผ้าเช็ดปากสีขาวผืนหนึ่งที่ซื้อมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะแล้วตอบ “ยางรถฉันแบน เขาเลยมาช่วยเปลี่ยนให้ล่ะคะ”

ไรอันอาจให้ข้อมูลพวกเขามากเกินควร ฉันจึงไม่ให้เขาพูด ฉันไม่ได้เล่าว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ณ จุดพักรถบรรทุกแถวชานเมืองซึ่งเป็นที่ที่ฉันทำงานในบาร์ร้านอาหารเล็กๆ คอยเติมเครื่องดื่มไม่ให้แก้วว่าง และฉันไม่ได้เล่าว่าขณะที่พวกเขาคุ้นเคยกับตัวเยอะมากมาย ตั้งแต่เอ็มบีเอ⁴ ไปจนถึงเอ็มอาร์เอส⁵ ตัวย้อยเพียงตัวเดียวที่ฉันคุ้นเคยคือจีอีดี⁶

เพื่อนของเขา ยกเรื่องพื้นฐานเหล่านี้มาตัดสินฉันโดยไม่ได้ตั้งใจ พวกเขาน่าจะไม่ต้องด้วยซ้ำว่ากำลังทำอะไรอยู่

ฉันเคยบอกไรอันว่าฉันกลัวพวกเขาจะตัดสินฉันที่รู้ว่าพื้นเพของฉันแตกต่างจากพวกเขามาก แต่เขายืนยันว่า เขาไม่สนว่าพวกนั้นจะคิดอย่างไร ทว่าตอนนี้เขาสงสัยแล้ว ความจริงที่ว่าเขาตามถือและเชื่อเชียวเพื่อนทุกคน

⁴ ย่อมาจาก Master of Business Administration หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต เป็นหลักสูตรระดับปริญญาโท

⁵ ย่อมาจาก Missus/Missis ใช้เรียกผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว

⁶ ย่อมาจาก General Educational Development ระบบการสอบเทียบวุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายในระบบอเมริกันเพื่อยื่นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีเทียบเท่ากับวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของประเทศไทย

ให้มาที่นี่ แคมยังใช้เวลาทั้งสัปดาห์ไปกับการช่วยฉันจัดการเมนูอาหารให้สมบูรณ์แบบ บ่งบอกชัดเจนยิ่งกว่าชาวซูบซิบใดๆว่าเขาชอบที่ฉันแตกต่าง ไม่เหมือนพวกผู้หญิงที่โตมาด้วยกัน

แอลลิสันหันไปหาไรอันและพูดขึ้น “มีนายไวไกล์ตัวก็มีประโยชน์นะเนี่ย”

ฉันมองไรอัน ฉันย่อทั้งงานเลี้ยงนี้ให้เหลือแค่ประโยคเดียว และจนถึงตอนนี้เขาก็ยังยอมปล่อยให้ผ่านไป

ขณะที่ไรอันมองฉัน รอยยิ้มน้อยๆก็ผุดขึ้นบนใบหน้าของเขา บ่งบอกว่านี่คือเวทีของฉัน – สำหรับตอนนี้แหละ – และเขาก็ยินดีจะเอออไปด้วย

โคล สามี่ของแอลลิสัน พุดเสริม “ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าเขาทำให้ยางเธอแบน แล้วทำทีมมาช่วยเปลี่ยนให้เอง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นรอบโต๊ะและเป็นไปได้ว่าโคลอาจโดนข้อครหาของภรรยาตองซีโครงเข้าให้ เขาจึงต้องวางมือบนสี่ข้าง ไรอันส่ายหน้าโดยที่ยังมองฉันไม่วางตา

ฉันยิ้มและหัวเราะไม่ให้เสียงดังและยาวนานออกนอกหน้า เพื่อแสดงออกว่าฉันเองก็ขบขันกับความคิดที่ว่าไรอันยอมทุ่มสุดตัวเพื่อทำความรู้จักฉัน

น่าขำที่ใครก็ตามที่สังเกตการณ์นานพอก็จะรู้ว่า เขาแะเติมน้ำมันที่จุดพักรถบรรทุกแห่งนั้นทุกเย็นวันพฤหัสบดีหลังจากใช้เวลาทั้งวันในสำนักงานของเขาที่อีสต์เท็กซัส น่าขำที่มีใครบางคนรู้ว่าเขาชอบเครื่องจ่ายน้ำมันฝั่งปีกซ้ายเป็นพิเศษ และสายตาของเขาก็มักจะอ้อยอิ่งอยู่กับหญิงที่เดินผ่านไปมา โดยเฉพาะผู้หญิงที่สวมกระโปรงสั้นกุด และใครคนนั้นก็เก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เช่นหมวกแก๊ปแอลเอสยู⁷ ที่วางอยู่บนเบาะหลัง เลื่อยดิสโสมรนักศึกษายายที่สวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตออกงานสีขาว หรือสติ๊กเกอร์คันทรี่คลับที่ติดอยู่มุมซ้ายล่างของกระจกหน้ารถ เพื่อให้แน่ใจว่าตอนที่เจอหน้ากันจะมีเรื่องคุยกับเขา น่าขำที่ว่าใครคนนั้นจะเสียบตะปู

⁷ ย่อมาจาก Louisiana State University หรือมหาวิทยาลัยลุยเซียนา

ตรงวาล์วล้อพอดีเป็นระหว่างฟังเสียงลมรั่วดังหวีดหวิว
ช่างน่าขำที่มีคนห่มชุดตัวขนาดนั้นเพียงเพื่อจะได้พบคนอื่น

“ฉันนี่มันเจ๋งจริง ๆ” ฉันพูดขณะจุ่มจานใบสุดท้ายที่ใช้ตอนมือค้ำลงใน
อ่างล้างจานที่บรรจุน้ำผสมสบู่อยู่เต็มอ่าง ไรอันเดินมาหาฉันจากด้านหลัง
เขาไล่แขนตามสะโพกมาโอบเอวฉัน จากนั้นก็เกยคางบนไหล่ และประทับ
ริมฝีปากลงบนลำคอตรงจุดโปรดของฉันในแบบที่เขารู้ว่าฉันชอบ

“พวกเขาชอบคุณ” เขาระชิบ

พวกเขาไม่ได้ชอบฉัน อย่างมากที่สุดฉันแค่ตอบสนองความต้องการ
อยากเห็นระลอกแรกของพวกนั้น ฉันนึกภาพออกเลยว่าก่อนที่รถคันแรก
จะขับออกไปจากถนนหน้าบ้าน ผู้หญิงทุกคนที่นั่งอยู่เบาะข้างคนขับจะต้อง
ปิดหน้าจอโทรศัพท์สลับไปมาระหว่างห้องแชตกลุ่มที่กำลังจับผิดทุกสิ่งที่เกิดขึ้น
ในคืนนี้กับช่องค้นหาในโซเชียลมีเดียทุกช่องทาง เพื่อสืบว่าฉันเป็นใครกันแน่
และเมืองเล็ก ๆ เมืองไหนในแอลและเบมาที่ฉันจากมา

“เรย์เพิ่งส่งข้อความมาหาผมว่าเธออยากได้เบอร์คุณ จะได้เชิญคุณ
ไปกินมื้อเที่ยงด้วยกันสัปดาห์หน้า”

เร็วกว่าที่ฉันคิดไว้ สงสัยความอยากรู้อยากเห็นระลอกสองกำลังพุ่งมา
ทางฉัน หลังจากถูกเติมเชื้อเพลิงด้วยการค้นพบว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ต
แสดงแค่ประวัติคร่าว ๆ เท่านั้น ทำให้พวกเขากระหายมันมากขึ้น

“ผมให้เบอร์คุณไปแล้ว คงไม่ถือใช่ไหม” เขาเอ่ย

ฉันหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับเขา มือค่อย ๆ ไต่ขึ้นจากหน้าอกไปประคอง
ใบหน้าของเขา “แน่นอน พวกเขาเป็นเพื่อนคุณนี่ และฉันก็หวังว่าพวกเขา
จะเป็นเพื่อนฉันเช่นกัน”

แสดงว่าต่อไปจะมีการรับประทานอาหารมื้อเที่ยงร่วมกัน และคำถาม
จะตรงไปตรงมามากขึ้น เพราะไรอันจะไม่ได้อยู่ด้วยเพื่อคอยกันคำถาม
เหล่านั้น

ฉันเขย่งตัวแล้ววิ่งร่างเขาเข้ามาใกล้จนกระทั่งริมฝีปากเราอยู่ห่างกันเพียงไม่กี่นิ้ว เราทั้งคู่ต่างโปรดปรานสิ่งนี้ การค่อยๆ สร้างบรรยากาศ ช่วงเวลาที่ลมหายใจจรดกันและดวงตาสีน้ำตาลของฉันจับจ้องไปยังดวงตาสีฟ้าของเขา พวกเราอยู่ใกล้กัน แต่ไม่ถึงขั้นแนบชิด มือของเขาสอดเข้าไปใต้ชายเสื้อของฉัน นิ้วจิกลงบนผิวเนียนตรงเอว ขณะที่มือของฉันเลื่อนขึ้นไปที่ต้นคอของเขา นิ้วเกี่ยวเส้นผมสีเข้มพันเป็นเกลียว ผมของไวอันยาวขึ้นกว่าตอนที่เราพบกันครั้งแรก ตอนที่ฉันเริ่มเฝ้ามองเขา ฉันบอกเขาว่าชอบผมแบบนี้ เพราะชอบการมีอะไรบางอย่างให้ยั่วยุ เขาจึงเลิกตัดผม ฉันบอกได้เลยว่าเพื่อนๆ ของเขาประหลาดใจตอนที่เห็น เพราะจากที่ค้นข้อมูลในโซเชียลมีเดียปลายผมของเขาไม่เคยแตะปกเสื้อเลย แล้วพวกเขาก็มองมาที่ฉัน และฉันก็สัมผัสได้ถึงคำถาม *ทำไมไวอันเปลี่ยนไป เป็นเพราะผู้หญิงคนนี้เหรอ*

เขาลดมือต่ำลงมาจับต้นขาของฉันที่อยู่ภายใต้กระโปรงตัวสั้นและอุ้มฉันขึ้นเพื่อให้ขาของฉันโอบร่างเขาได้

“คุณจะค้างที่นี่ไหม” เขากะชิบแม้จะเหลือแค่เราสองคนในบ้านหลังนี้ เขาทถามคำถามนี้กับฉันทุกคืน

“คะ” ฉันกระชิบตอบ คำตอบของฉันเหมือนเดิมเสมอ

ริมฝีปากไวอันวนเวียนอยู่ที่ริมฝีปากของฉัน แต่ยังคงรักษาระยะห่างเพียงเศษเสี้ยวระหว่างเราไว้ ใบหน้าของเขาเลื่อนรางในสายตาค้น และแม้เขากำลังทรมาณให้ฉันตายทั้งเป็น ฉันก็ขอให้เขากำจัดระยะห่างระหว่างเราอย่างใจเย็น

“ผมไม่อยากถามคำถามนี้อีกแล้ว ผมอยากได้ยินว่าคุณจะอยู่ที่นี้ทุกคืน เพราะนี่คือบ้านคุณเหมือนกัน คุณจะทำแบบนั้นไหม ทำให้บ้านหลังนี้เป็นบ้านคุณด้วย”

ฉันจิกนิ้วเข้าไปในกลุ่มผมของเขาและใช้ขาโอบรัดร่างเขาให้แน่นขึ้น “นึกว่าคุณจะไม่มีวันถามเสียอีก”

ฉันสัมผัสถึงรอยยิ้มที่กำลังแนบริมฝีปากของฉัน เขาจูบฉันและอุ้มฉันเดินผ่านห้องครัวไปยังโถงทางเดินสู่ห้องนอน

ห้องนอนของเรา

บทที่สอง

ตั้งแต่ ที่ไรอันขอให้ฉันย้ายมาอยู่กับเขาเมื่อห้าวันที่แล้วและฉันตอบตกลง เขาก็ไม่อาจทนรอได้ ฉันตื่นขึ้นในเช้าวันถัดจากงานเลี้ยงอาหารมื้อค่ำ และพบว่าเขากำลังคุยโทรศัพท์กับบริษัทขนย้ายของ พวกเขาตกลงให้บริการวันนั้นเลย เนื่องจากมีคนยกเลิกนัดในนาทีสุดท้าย

ฉันโน้มน้าวให้เขารอ ถึงแม้จะแค่หนึ่งสัปดาห์ เพื่อให้แน่ใจว่านี่คือสิ่งที่เขาต้องการจริงๆ ไม่ใช่แค่สิ่งที่เขาพูดขึ้นหลังผ่านคำคืนที่ได้ดื่มด่ำกับไวน์ราคาแพงและเนื้อสันในสุกกำลังดี อีกอย่างฉันก็บอกว่าเขาใจร้อนเกินไปที่โทร.หาบริษัทขนย้ายของทั้งที่ฉันยังไม่ได้เก็บของสักอย่างเลยด้วยซ้ำ

“ถ้าไม่อยากย้ายเข้ามาอยู่กับผมจริงๆ ก็บอกผมตรงๆ ได้ไหมล่ะ” ไรอันยืนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำขณะผูกปมเนกไทหลายทางสีน้ำเงินเข้มสลักบท และทำท่าเหมือนกำลังถามคำถามที่ไม่ได้สลักสำคัญ เขาทำปากย่น เป็นสิ่งที่ฉันเคยเห็นมาก่อนตอนที่เขารู้สึกไม่ได้ตั้งใจ

ฉันติดตัวขึ้นไปนั่งบนเคาน์เตอร์และไถลไปบนพื้นผิวหินอ่อนสีขาวย่นแห่งเผชิญหน้ากับเขา เขามองข้ามไหล่ฉันไปยังกระจกด้านหลัง รวบรวมยังมองเห็นว่าแต่งตัวไปถึงไหนแล้ว เขานั่งเขาทำตัวเหมือนเด็กน้อยจริงๆ

ฉันจำใบหน้าเขาได้ทุกกระเบียดนิ้ว แต่ก็ยังคงพิจารณาทุกครั้งที่มีโอกาสเพื่อหารายละเอียดเล็กน้อยที่อาจมองข้ามไป เขามีเสน่ห์แบบอมตะ ผมสีเข้มหนาซึ่งจะหยิกช่วงปลายหากไว้ผมยาวแบบตอนนี้ ดวงตาสีฟ้าโดดเด่น และถึงแม้เขาจะเพ่งโกนหนวด ฉันก็รู้ว่าคืนนี้ตอนเจอกัน กรามเขาก็จะเริ่มมีเคราครีမ် และฉันก็จะขลุ่ยตอนที่ต่อเคราครีมนาคอ

ฉันบดมือเขาออกและผูกเนกไทให้จนเสร็จ “แน่นอนสิว่าฉันอยากย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้ ไปเอาความคิดนั้นมาจากไหนเนี่ย”

ไรอันก้มลงมองเนกไท เขาจัดมันให้ตรงถึงแม้มันจะตรงอยู่แล้ว แต่แค่ทำเพื่อไม่ให้มือว่างเฉยๆ เขานั่งเขาไม่แตะต้องตัวฉันเลย ทั้งยังแทบไม่มอง

หน้าฉันด้วย ใช่แล้ว เด็กน้อยจริงๆ

พอเขาไม่ตอบ ฉันจึงพูดเสริม “คุณต่างหาก เปลี่ยนใจเรื่องที่จะให้ฉันอยู่ที่นี้หรือเปล่า ฉันรู้ว่าคุณคิดว่าฉันหลีกเลียงไม่ยอมเก็บของย้ายบ้านสักที แต่วันนี้ฉันลงงานทั้งวันเพราะจะไปจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย เดี่ยวทางก๊วยวิลก็จะเข้ามาเอาของที่ฉันจะทิ้งด้วย หรือจะให้ฉันโทร.ยกเลิกก็ได้...”

ในที่สุดเขาก็ยอมมองฉันและวางมือลงบนตัวฉัน “แน่นอนสิ ผมยังอยากให้คุณอยู่ที่นี้ ผมไม่รู้ว่าคุณวางแผนจะย้ายวันนี้ แต่คุณเลือกวันที่ผมไปช่วยเก็บของไม่ได้ วันนี้ผมมีงานล้นมือเลย”

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดี เขาจะอยู่ที่สำนักงานของเขาในอีสต์เท็กซัส ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี้ห้าสิบไมล์ และจะอยู่ที่นั่นทั้งวันเหมือนกับวันพฤหัสบดีวันอื่นๆ

“ฉันรู้ค่ะ เวลาไม่ตรงกันเลยนะ แต่วันนี้เป็นวันเดียวที่ฉันลงงานได้ และทางก๊วยวิลก็ส่งรถบรรทุกมาได้แล้วแค่ตอนกลางวันของวันนี้เท่านั้น ฉันมีของไม่เยอะ ถึงจะเก็บคนเดียวก็น่าจะใช้เวลาไม่นานหรอก”

เขาบีบบริเวณสี่ข้างของฉันเบาๆ ขณะโน้มตัวลงมาจูบที่ริมฝีปาก ทำทางแ่งอนหายไปแล้ว ฉันใช้เท้าโอברัดขาของเขาแล้วดึงตัวเขาเข้ามาใกล้

“ไม่แน ผมอาจโทร.ไปลาป่วยก็ได้นะ สุดท้ายแล้วผมเป็นหัวหน้านี่นา แล้วนี่ก็ถึงช่วงเวลาเหมาะสมที่ผมจะใช้อำนาจในทางที่ผิดด้วย” เขาพูดกลั้วหัวเราะ

ฉันหัวเราะคิกคักขณะที่เรายังคงจูบกัน “เก็บวันลาป่วยของคุณไว้สำหรับเหตุผลที่ดีกว่าการเก็บของย้ายบ้านเถอะค่ะ แล้วก็จริงๆ นะ มีของให้จัดไม่เยอะขนาดนั้นหรอก เพราะฉันคงบริจาคของเกือบทุกอย่างอยู่แล้ว” ฉันชำเลืองมองประตูห้องนอน “ข้าวของของฉันไม่ดีเท่าของคุณ เก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์”

มือของเขาเลื่อนขึ้นมาสัมผัสใบหน้าฉัน “ผมบอกคุณแล้วว่า จะจัดพื้นที่ให้ของที่คุณอยากเอามาที่นี่ ไม่เห็นต้องเอาไปทิ้งเลย”

ฉันกัดริมฝีปากแล้วพูด “สาบานได้เลยว่าคุณไม่อยากจะโซฟามือสองสภาพโทรมๆ มาตั้งอยู่ในห้องนั่งเล่นของคุณหรอก”

“แล้วผมจะรู้ได้ยังไงว่าตัวเองจะไม่อยากได้โซฟามือสองสภาพโทรมๆ

ของคุณมาตั้งไว้ในห้องนั่งเล่น คุณไม่เคยอดผมเลยนี่” ฉันพยายามหลีกเลี่ยงหัวข้อการสนทนาน่าอึดอัดนี้ด้วยการมองไปอีกทาง ทว่านิ้วของเขาเคยคางฉันให้กลับมาที่เดิม พวกเราจึงสบตากัน “ไม่เห็นต้องอายเลย”

“อายสิ” ฉันเอ่ยขณะจ้องตาเขากลับ แล้วฉันก็นำตัวไปจับเขาก่อนที่เขาจะหันเบะปาก “เดี๋ยววันเสาร์นี้ตอนไปชนของคุณก็จะเห็นเองฉันโทรไปนัดบริษัทขนย้ายของแล้วเมื่อวาน แล้ววันอาทิตย์เราค่อยมาจัดที่ให้ข้าวของของฉันที่นี่ เก็บวันลาป่วยของคุณไว้ใช้วันจันทร์เถอะ เพราะวันนั้นพวกเราจะเหนื่อยจนหมดแรง และฉันว่าเราต้องการวันสวดมนต์¹ แน่ๆ แต่จะใส่หรือไม่ใส่ชุดนอนก็แล้วแต่นะ”

เขาก็มองมาจนหน้าผากของเราสัมผัสกันพร้อมอวดรอยยิ้มที่ชวนให้ยิ้มตาม “เด็ดสินะ” เขาโน้มตัวจับเป็นครั้งสุดท้ายแล้วผลจากฉัน ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำอย่างสบายอารมณ์

ยี่สิบนาทีก่อนที่รถพาโฮของไรอันขับออกจากถนนหน้าบ้าน ฉันเองก็ขับรถโฟร์วีนเนอร์อายุสิบปีออกไปเช่นเดียวกัน เลกฟอร์ดบิงเป็นเมืองขนาดกลางในลุยเซียนาตอนเหนือซึ่งเลื่องชื่อด้านพื้นที่เพาะปลูกอุดมสมบูรณ์และแหล่งแก๊สธรรมชาติมหาศาล แถบนี้เงินสะพัด แต่เป็นความร่ำรวยแบบไม่กระโตกกระตาก เลกวิวอาร์ทเมนต์อยู่ห่างจากบ้านไรอันสิบห้าไมล์และเท่าที่บอกได้คือ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ไม่ได้ตั้งอยู่ใกล้กับทะเลสาบฟอร์บิงเลยแม้แต่น้อย

ฉันจอดรถในที่จอดรถว่างสำหรับอพาร์ทเมนต์ห้อง 203 ข้างรถบรรทุกของบริษัทกู้ยืมที่จอดรถอยู่

“มาถึงเร็วนะ แพท” ฉันเอ่ยทักคนขับคันที่ีออกมาจากรถ

เขาพยักหน้า “ที่แรกใช้เวลาเร็วกว่าที่ผมคิดไว้นะ อยู่ห้องไหนนะ”

แพทเดินขึ้นบันไดตามหลังฉันขณะที่ผู้ช่วยของเขาเปิดท้ายรถบรรทุกตู้ที่ขนาดมหึมา ฉันมาถึงหน้าประตูห้องแล้วหยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋า “นี่ห้องฉัน”

¹ Pajama Day วันที่คนจะสวมชุดนอนทั้งวันและทำกิจกรรมผ่อนคลายต่างๆ

เขาพยักหน้าอีกครั้งและเดินกลับลงไปชั้นล่าง ฉันใช้ความพยายามสองสามครั้งกว่าจะปลดล็อกกลอนประตูได้สำเร็จ มันผิดเพราะไม่ค่อยได้ใช้งาน และขณะที่กำลังจะหมุนลูกบิดนั้นเอง ฉันก็ได้ยินเสียงครี๊ด ครี๊ดของรถเข็นโลหะกระทบชั้นบันได

ฉันเปิดประตูค้างไว้ขณะที่พบกับผู้ช่วยของเขาพยายามลากรถเข็นผ่านช่องประตูแคบๆ เข้ามา

“อยากให้วางตรงไหน” เขาถาม

ฉันมองไปรอบๆ อพาร์ทเมนต์ว่างเปล่าและพูดขึ้น “วางไว้กลางห้องได้เลย”

ฉันมองกล่องแถวแรกที่เต็มไปด้วยสิ่งของซึ่งฉันใช้เวลาเลือกตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา ของที่แพทเก็บไว้ให้ฉันในรถบรรทุกตู้หีบคั้นนั้นจนกว่าฉันจะเรียกให้เขานำมาที่นี่ ของที่ฉันจะย้ายไปไว้ที่บ้านไรอันในวันเสาร์ ของที่ฉันจะต้องบอกว่ามีอยู่แล้วหลายปีแทนที่จะเป็นหลายวัน

กล่องทั้งหมดถูกขนขึ้นมาจากบันไดห้องภายในสองเที่ยว ฉันหยิบธนบัตรยี่สิบดอลลาร์ห้าใบออกจากกระเป๋าางเกงด้านหลังยื่นให้แพท นี่ไม่ใช่บริการทั่วไปจากกู๊ดวิล แต่เพื่อเงินเล็กๆ น้อยๆ เขาก็ยินดีมากที่จะช่วย

ชายทั้งสองกำลังจะเดินออกจากประตูอยู่แล้วตอนที่ฉันถามขึ้น “อ้อ คุณมีกล่องเหลือหรือเปล่า”

แพทยกไหล่และมองไปยังผู้ช่วยที่พูดขึ้น “มี อยู่ท้ายรถบรรทุกนะ อยากให้เอาขึ้นมานับด้วยไหม”

พวกเขาคนใดคนหนึ่งอาจคิดว่าฉันขออะไรแปลกๆ แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทางออกมา “ไม่ต้อง วางไว้บนทางเท้าหน้ารถฉันได้เลย”

ฉันเดินตามพวกเขาออกไปข้างนอก ขณะที่พวกเขาผลักกล่องพัสดุที่ยังไม่ได้ประกอบออกมากองไว้ ฉันก็เดินไปด้านหลังรถตัวเองเพื่อเอากระเป๋าใส่ขนาดเล็กจากท้ายรถ ฉันกล่าวขอบคุณอีกครั้งตอนพวกเขากลับขึ้นรถบรรทุกสิ่งที่ต้องจัดการเหลืออีกแค่ไม่กี่อย่างแล้ว

แผนผังห้องอพาร์ทเมนต์เรียบง่าย พอเปิดประตูหน้าเข้าไปจะเป็นห้องนั่งเล่นขนาดเล็กกับห้องครัวซึ่งอยู่ติดกับผนังหลังห้อง โถงแคบนำไปสู่

ห้องน้ำและห้องนอน พรหมสี่เบจเข้ากับกระเบื้องยางไวน์ลและผนังห้องซึ่งมีสีเดียวกัน

ฉันเดินเข้าไปในครัว รูดชิปกระเป๋าสีดำในมือ และนำกระดาษที่เขียนเมนูจากร้านอาหารใกล้เคียงออกมาสี่แผ่น พร้อมรูปคู่ของฉันกับไรอันสามใบที่พิมพ์จากตู้พิมพ์รูปในร้านซีวีเอส นอกจากนี้ยังมีแม่เหล็กติดตู้เย็นเจ็ดชิ้นสำหรับติดสิ่งของดังกล่าวอีกด้วย ต่อมาฉันก็หยิบเครื่องปรุงหลากหลายชนิดออกมาเทลงท่อน้ำทิ้งในอ่างล้างจานให้เหลือครึ่งหนึ่ง ก่อนจะเรียงให้เป็นระเบียบบนชั้นวางของข้างประตูตู้เย็น ฉันเดินต่อไปที่ห้องน้ำโดยถือกระเป๋าดำไปด้วย แล้วหยิบแชมพูกับครีมนวดผมออกมาเททิ้งลงท่ออย่างละครึ่งขวดเหมือนที่กำกับเครื่องปรุง ก่อนจะวางขวดบนขอบอ่างอาบน้ำ ฉันแกะสบู่อายุ 2000 ออกมาวางไว้ให้ตรงกับรูท่อน้ำทิ้งในอ่างล้างหน้าแล้วเปิดน้ำกลับด้านสบู่อันเป็นพักๆ จนกระทั่งโลโก้หายและขอบสบู่อ่อน จากนั้นก็วางมันลงบนชั้นบิลท์อินเล็กๆ บริเวณผนังใกล้ฝักบัว ยาสีฟันเป็นสิ่งสุดท้าย ฉันรูดยาสีฟันจากกันหมดแล้วบีบออกไปส่วนหนึ่ง โดยทิ้งคราบยาสีฟันไว้คราบสองคราบบนขอบอ่างล้างหน้าเหมือนที่ฉันทำที่บ้านไรอันทั้งที่รู้ว่าเขาต้องบ่นเรื่องนี้แน่ ฉันวางหลอดยาสีฟันบนเคาน์เตอร์ใกล้ก๊อกน้ำโดยไม่ได้ปิดฝาสถานที่สุดท้ายคือห้องนอน ฉันหยิบไม้แขวนเสื้อแบบลวดกับแบบพลาสติกคละกันออกมา มันคือสิ่งของอย่างสุดท้ายในกระเป๋าค้นแขวนไม้แขวนเสื้อเหล่านั้นให้ห่างจากกันบนราวโลหะเปล่าๆ กลับมาที่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ฉันวางกล่องที่เคยจัดเรียงเป็นระเบียบให้กระจัดไปทั่วพื้น จากนั้นเลือกกล่องสองใบแล้วเปิดมันออก ใบแรกบรรจุหนังสือ ส่วนอีกใบบรรจุขวดน้ำหอมเก๋ๆ หลายหลายรูปแบบ ฉันจัดกล่องใส่หนังสือเสร็จอย่างรวดเร็วผ่านไปราวหนึ่งนาทีก็มีหนังสือกองเล็กๆ หลายกองวางอยู่ข้างกล่อง ราวกับว่าฉันไม่มีเวลาพักพวกมัน

สถานที่สุดท้ายคือห้องนอน ฉันหยิบไม้แขวนเสื้อแบบลวดกับแบบพลาสติกคละกันออกมา มันคือสิ่งของอย่างสุดท้ายในกระเป๋าค้นแขวนไม้แขวนเสื้อเหล่านั้นให้ห่างจากกันบนราวโลหะเปล่าๆ กลับมาที่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ฉันวางกล่องที่เคยจัดเรียงเป็นระเบียบให้กระจัดไปทั่วพื้น จากนั้นเลือกกล่องสองใบแล้วเปิดมันออก ใบแรกบรรจุหนังสือ ส่วนอีกใบบรรจุขวดน้ำหอมเก๋ๆ หลายหลายรูปแบบ ฉันจัดกล่องใส่หนังสือเสร็จอย่างรวดเร็วผ่านไปราวหนึ่งนาทีก็มีหนังสือกองเล็กๆ หลายกองวางอยู่ข้างกล่อง ราวกับว่าฉันไม่มีเวลาพักพวกมัน

กล่องใส่ขวดน้ำหอมใช้เวลา นานกว่านิดหน่อย ฉันย้ายมันไปที่เคาน์เตอร์ครัวเล็กๆ คลี่กระดาษห่อขวดน้ำหอมสี่ขวดซึ่งวางอยู่บนสุดออกจากนั้นวางขวดทั้งสี่ลงบนแผ่นฟอร์ไมกา แสงส่องผ่านหน้าต่างตกระทบขวดพอดีเป๊ะ และแก้วหลากสีบางๆ ก็ทำหน้าที่เป็นปริซึมสะท้อนลำแสงสีน้ำเงิน

ม่วง ชมพู และเขียวไปรอบห้องทีมๆ

ในการเดินซื้อของตลอดสัปดาห์นี้ การเลือกขวดน้ำหอมเป็นสิ่งที่ยากที่สุดแต่ก็สนุกที่สุดอย่างน่าประหลาด จริงๆ การที่ฉันต้องมาเดินหาขวดน้ำหอมไม่ได้อยู่ในแผน แต่หลังจากเจอโพสต์เฟซบุ๊กที่ไรอันโดนแฉกฉันก็รู้ว่านี่คือสิ่งของที่ฉันต้อง “สะสม” เขามอบน้ำหอมให้แม่เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้ว ขวดน้ำหอมขวดนั้นเป็นงานศิลปะรูปแบบอาร์ตเดโค² อย่างแท้จริง แก้วสลักทรงกลมประดับเงินและตกแต่งด้วยกระจกทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดจิ๋ว ดูเหมือนกับของขวัญที่เจย์ แกตสปี จะต้องมอบให้เดซี³ มั่งคั่งมาก และเมื่อดูการรอยยิ้มบนใบหน้าของเธอ เธอถูกใจมันมาก

หากฉันเป็นพวกผู้หญิงบ้าของสะสม นี่แหละคือสิ่งที่ฉันจะสะสม

ฉันสำรวจห้องเป็นครั้งสุดท้าย ทุกอย่างดูเหมือนกับที่ฉันอยากให้เป็น เหมือนว่าฉันเก็บของทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ยกเว้นสิ่งของไม่กี่ชิ้นที่ยังหลงเหลืออยู่ ของส่วนตัวบางชิ้นก็ยังไม่ได้จัด

“ก๊อ ก๊อ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทางประตู ฉันหมุนตัวขวับ ผู้หญิงที่ทำงานในสำนักงานของที่פקแห่งนี้นั่นเอง เธอเป็นคนเดียวกับที่ทำเรื่องเช่าพาร์ตเมนต์ให้ฉันเมื่อปลายวันจันทร์ที่ผ่านมา

เธอก้าวเข้ามาในห้องและมองข้าวของระเกะระกะบนพื้น “ฉันกังวลอยู่เลยตอนที่ไม่เห็นใครที่นั่นตั้งแต่วันจันทร์”

ฉันล้วงกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างแล้วเอนหลังพิงผนังข้างเคาน์เตอร์ครัวเท่าข้างหนึ่งไขว่ไปข้างหน้า ทวงท่าเซื่องช้าแต่คำนวณไว้แล้ว ฉันกังวลที่เธอมาตรวจสอบฉันที่นี่ และกลัวว่าเธอจะอยากทำแบบนี้อีกในวันเสาร์ ตอนที่ไรอันจะมาที่นี่เพื่อช่วยฉันย้ายของออก ฉันเลือกสถานที่ที่เพื่อนบ้านไม่กระตือรือร้น

² ศิลปะที่ผสมผสานระหว่างยุคดั้งเดิมและยุคใหม่ โดยมีลักษณะเด่นคือการใช้รูปทรงเรขาคณิต วัสดุหยาบ และสีที่ตัดกัน เป็นต้น

³ ตัวละครจากนิยายและภาพยนตร์เรื่องเดอะเกรตเกตสปี (The Great Gatsby) บทประพันธ์ของเอฟ. สกอตต์ ฟิตซ์เจอร์ส โดยตัวละครเจย์ แกตสปี คือมหาเศรษฐีลึกลับที่พยายามคืนดีกับคนรักเก่า เดซี บูกานัน

อยากทำความรู้จักกัน ที่ที่เก็บค่าเช่ารวมกับค่าบริการสาธารณสุขโรคด้วย เพราะจะยกเลิกสัญญาเช่าได้ภายในหนึ่งสัปดาห์ และฉันก็ต้องการเวลาแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้น

การที่ฉันเช่าห้องเปล่าคงไปกระตุกต่อมอยากรู้ อยากเห็นของเธอเข้า โดยทั่วไปถ้ามีใครยอมลำบากจนเฟอร์นิเจอร์เข้ามา ก็มักจะวางแผนอาศัยอยู่นานเกินเจ็ดวัน แต่ฉันไม่อยากจะเฝ้าคิดว่าฉันใช้ชีวิตไม่เป็นหลักเป็นแหล่งถึงขั้นไม่มีแม้กระทั่งโซฟาเป็นของตัวเอง ห้องที่มาพร้อมเฟอร์นิเจอร์ไม่ใช่ทางเลือกของฉัน แถมนี่ก็ผ่านไปสัปดาห์แล้วและยังไม่มีหลักฐานชี้ว่าฉันอาศัยอยู่ที่นี้ นอกจากกล่องแปดใบที่ถูกจัดวางรอบห้องอย่างแยบยล

มือของเธอลูบผากรองที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด และเธอก็จ้องขวดน้ำหอมบนเคาน์เตอร์ด้วยสายตาสนใจ ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนประเภทไหน เครื่องสำอางหนาเตอะ เสื้อผ้ารัดตัว ครั้งหนึ่งเธอคงเคยเป็นคนสะสวย แต่กาลเวลาก็ไม่ได้ปราณีเธอนัก เธอจับจ้องและซึมซับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว นี่คือสถานที่ประเภทที่เข้าไว้สำหรับทำเรื่องผิดๆ เธอปกครองที่นี่ และคอยจับตามองทุกสถานการณ์ที่เธอจะใช้กบฏผลประโยชน์ได้ วันนี้เธอได้เดินผ่านลานจอดรถตรงมาที่ห้องของฉัน เพราะรู้ว่าฉันกำลังวางแผนทำอะไรบางอย่าง แต่เธอยังคิดไม่ออกว่าจะใช้ประโยชน์อย่างไร

“แค่อยากมาดูให้แน่ใจนะว่าพออยู่ได้ไหม” เธอเอ่ย

“อยู่ได้” ฉันตอบ ก่อนจะชำเลืองมองป้ายชื่อที่ติดอยู่บนเสื้อคอลึก “ซอว์นา คุณกังวลไม่เข้าเรื่อง แถมเป็นการไม่ต้อนรับแขกด้วย”

เธอตัวแข็งทื่อ น้ำเสียงหยาบคายของฉันตรงกันข้ามกับท่ายืนผ่อนคลาย เธอเดินเข้ามาในนี้โดยคิดว่าเป็นคนคุมสถานการณ์ที่เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นระดับหนึ่ง แต่ฉันตอกเธอหน้าหงาย

“ฉันยังเข้าใจถูกใช้ไหมว่าเธอจะชนของทั้งหมดออกไปแล้วคืนกุญแจก่อนห้าโมงเย็นวันอาทิตย์” เธอถาม

“ใช่ แบบเดียวกับที่ฉันเข้าใจว่าหลังจากนี้จะไม่มีการมาหาแบบปูปับอีก” ฉันตอบแล้วพยักพืดไปทางประตูพร้อมส่งยิ้มน้อยๆ

เธอตะปากลแล้วหมุนตัวจากไป ฉันต้องใช้ความอดทนทั้งหมดที่มี

ใครโกหกก่อนนะ:

ไม่ถือประตุตามหลังเธอในทันที เพราะธุระของฉันที่นี้ใกล้เสร็จแล้ว แถมยังมีเรื่องอื่นที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย ก่อนที่เรื้อนจะข้ามเส้นแบ่งเขตรัฐลุยเซียนา ตอนห้าโมงครึ่งวันนี้

ดิวอย่า

บทที่สาม

คุณปู่ของไรอันจากไปเมื่อสามปีก่อนตามหลังภรรยาแค่หนึ่งปี โดยทิ้งบ้านและเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้น งานทุกใบในตู้ รูปภาพทุกรูปบนกำแพงไว้ให้ไรอัน อ้อ แล้วก็เงินเป็นถุงเป็นถังด้วย

จากที่ไรอันเล่าให้ฟัง วันหนึ่งเขาแวะไปเยี่ยมคุณปู่ ก่อนจะพบว่า ท่านจากไปอย่างสงบขณะนอนหลับ และสัปดาห์ถัดจากนั้น ไรอันก็ย้ายเข้ามาในบ้าน ข้าวของที่นำติดตัวมาด้วยมีเพียงเสื้อผ้า อุปกรณ์อาบน้ำ และฟูกนอนผืนใหม่ เป็นไปได้ที่ไรอันจะจัดที่ให้โซฟามือสองโทรมๆ สักตัว... ถ้าฉันมีโซฟาจริงๆ นะ

ถนนที่เขาค้ายอู่มีต้นโอ๊กยักษ์เรียงราย กิ่งก้านให้ร่มเงาแก่ทางเท้า ทุกกระเบียดนิ้ว เพื่อนบ้านทุกคนแก่กว่า มันคงกว่า และชอบบอกฉันว่า พวกเขาเฝ้ามอง “เด็กชายที่น่ารักคนนั้น” เติบโตมาตั้งแต่ยังเป็นทารก นี่คือบ้านแบบที่คุณจะอาศัยอยู่ตอนประสบความสำเร็จแล้ว มีลูกแล้วสองสามคน ความกลัวฝังหัวว่าจะจ่ายค่ากินค่าอยู่ไม่ไหวลดลงแล้ว และมันไม่อาจทำให้คุณหวาดหวั่นจนหายใจไม่ออกได้อีก

แต่บ้านหลังนี้ใหญ่เกินไปสำหรับไรอัน มันเป็นบ้านสองชั้นพร้อมเฉลียง หน้าบ้านกว้างขวางและสนามหญ้าหลังบ้านขนาดใหญ่ ตัวบ้านสีขาวมีหน้าต่างบานเกล็ดสีเขียวเข้ม แปลงดอกไม้ตัดแต่งเป็นระเบียบสวยงาม และทางเดินปูอิฐมุ่งสู่ประตูหน้า คงใช้เวลาเดินสำรวจหลายนาทีถ้าต้องไล่ดูทุกห้อง - บ้านใหญ่ชนิดที่คุณจะไม่ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาทางประตูโรงรถถ้าคุณอยู่ในห้องนอนใหญ่

ฉันจอตกรถหันหลังเข้าช่องเพื่อร่นระยะทางที่ต้องยกกล่องเข้าบ้าน ฉันเพิ่งสังเกตเห็นตอนเปิดท้ายรถว่าเพื่อนบ้านของไรอัน เบนกับแม็กกี โรเจอร์ส ซึ่งอยู่บ้านทางซ้ายมือมองฉันอยู่จากเฉลียงหน้าบ้านของพวกเขา ตรงเวลาเบีะ การเดินเล่นตอนเช้าของพวกเขาประจวบเหมาะับช่วงที่เราก่อไปทำงานพอดี

และการตีมือตอกเทลหน้าบ้านในช่วงเย็นก็ตรงกับเวลาที่พวกเรากลับมาจากที่ทำงาน แต่นั่นคือบรรยากาศที่พบเห็นกันดาษดื่นบนถนนเส้นนี้ เพราะแทบทุกคนเกษียณแล้ว ไม่ก็จวนเจียนจะเกษียณ

คุณนายโรเจอร์สจ้องมองฉันทยกกล่องใบแรกออกจากท้ายรถไฟร์รันเนอร์ บ่งบอกชัดเจนว่าฉันเป็นมากกว่าแขกชั่วข้ามคืนแล้ว และเรื่องนี้จะถูกถ่ายทอดไปตามถนนเส้นนี้ทั้งเส้นในช่วงที่พวกเขาเดินเล่นตอนเช้าวันพรุ่งนี้ พวกโรเจอร์สยกกระดับมาตรฐานการแผ่ระว่างอาชญากรรมในหมู่บ้านให้สูงขึ้นไปอีกชั้น

พวกเขาทำตัวเป็นผู้ชมเฉย ๆ ขณะที่ฉันทยกกล่องออกมาใบแล้วใบเล่า ไรอันขับรถเข้ามาตามทางถนนหน้าบ้านพอดีกับตอนที่ฉันทยกกล่องใบสุดท้าย เขาวิ่งเหยาะ ๆ มาช่วยฉันทยกกล่องใบนั้นทันทีที่ลงจากรถ

“เอามาสิ ให้ผมช่วยนะ” เขาเอ่ย

ฉันทยกเท้าจับเขา กล่องใบนี้กันไม่ให้เรารู้สึกลังเล ยกเว้นที่ริมฝีปาก ก่อนที่เราจะเดินเข้าบ้าน เขาก็ทักทายพวกโรเจอร์ส “สวัสดีครับ!”

คุณนายโรเจอร์สยืนขึ้นและเดินมาหยุดที่ขอบเฉลียงหน้าบ้านเพื่อให้เข้ามาใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่ตกลงไปในพุ่มดอกกุหลาบพันปีเสียก่อน “พวกเธออยู่ ๆ กันนะ!” เธอตะโกนตอบ

เพราะมีข่าวของเต๋มไม้เต๋มมือ เขาจึงทำได้แค่พยักพยิตมาทางฉัน “อี๊จะย้ายเข้ามาล่ะครับ” รอยยิ้มกว้างของเขาทำให้ความรู้สึกเสียขวัญเล็กน้อยแผ่กระจายไปทั่วร่าง และฉันทกอดยิ้มกว้างพอ ๆ กับเขาไม่ได้

คุณนายโรเจอร์สส่งสายตาเชิงว่า**บอกแล้ว**ไม่ให้สามีเมื่อข้อสงสัยของเธอได้รับการยืนยัน “โอ้ อิม เด็กสมัยนี้อย่างพวกเธอคงไม่ถือถ้าข้ามชั้นตอนสำคัญบางอย่างสินะ” เธอเค้นเสียงหัวเราะเล็กน้อยเพื่อทำให้การตั้งข้อสงสัยเกตนั่นดูเบาลง

ไรอันไม่สะทกสะท้าน “ชั้นตอนของเราอาจลำดับไม่เหมือนกัน แต่สุดท้ายเราจะทำทุกอย่างให้ครบครับ”

ฉันทหลุดพ่นลมหายใจแผ่วเบาออกทางปาก และฉันทก็บังคับตัวเองไม่ให้ตีความบทสนทนาหยอกเย้าระหว่างพวกเขาลึกซึ้งเกินไป

คุณโรเจอร์สเข้ามาสมทบภรรยาที่สุขชอบเจลิ้งบ้าน “ถ้าอย่างนั้น พวกเราก็คงต้องต้อนรับอีวีสู่ละแวกนี้เป็นทางการแล้วละ! มาดื่มค็อกเทลกับเราเย็นนี้สิ” หากคุณโรเจอร์สรู้สึกติดใจกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เขาก็เก็บอาการได้เป็นอย่างดี

“พวกเราสนใจครับ แต่ขอเป็นสัปดาห์หน้าได้ไหม” ไรอันตอบแทนฉัน รอยยิ้มของคุณโรเจอร์สดูจริงใจตอนเอ่ยขึ้น “ฉันเพิ่งได้ชุดวิกที่รมควัน ที่อยากลองใช้มากมาเลยนะ”

ไรอันหัวเราะ “ผมไม่ได้ดื่มค็อกเทลโอลด์แฟชั่นของคุณมานานแล้ว นะครับ ผมตั้งตารอเลยละ” แล้วเขาก็เอาหัวไหล่ชนไหล่ของฉันเบาๆ เพื่อให้ฉันเดินเข้าบ้าน

ในที่สุดพวกเรา ก็เข้ามาข้างใน และไรอันก็วางกล่องใบนั้นกองรวมกับใบอื่นๆ ในโถงกว้างหลังบ้าน

“ฉันกลับบ้านไปเอาเสื้อผ้ากับรองเท้ามาที่นี่ก่อน วันนี้เป็นยังงัยบ้างคะ” เขายกไหล่ “เหนื่อยมากเลยละ ผมอยากใช้เวลาเก็บของกับคุณมากกว่า”

ไรอันปิดปากเงียบเสมอเกี่ยวกับสิ่งที่เขาทำทุกวันพฤหัสบดี และแม้เมื่อเขาจะพูดเล่นว่าจะลางานวันนี้ เราทั้งคู่ต่างก็รู้ว่าเขาไม่มีทางทำอย่างนั้น สิ่งที่เขาทำในวันพฤหัสบดีเป็นเรื่องสำคัญ

เขาสำรวจกล่องทั้งหลาย กล่องเปล่าที่คนจากบริษัทกู๊ดวิลทิ้งไว้ให้ฉันบนทางเท้าในตอนเช้า บัดนี้เต็มไปด้วยสิ่งของที่เป็นของฉันจริงๆ และสิ่งของ ที่ฉันจะเก็บไว้ที่นี่ เขาเกี่ยวปอยผมของฉันที่หลุดจากมวยยุ่งเหยิงมาพันรอบนิ้ว “คุณเก็บของที่อาร์ทเมนต์เสร็จไปเยอะแล้วหรือยัง”

ฉันส่งยิ้มกว้างให้เขา “แน่นอน! ฉันพร้อมให้รถบรรทุกเข้าไปเอา ในวันเสาร์นี้แล้ว แต่อาจจริง แคร์เรสองคันก็น่าจะขนมาหมดนะ สุดท้าย ฉันก็บริจาคเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นไปหมดเลย เหลือแค่กล่องแปดไม่กี่สิบใบเท่านั้น” ฉันพูดแล้วเตะกล่องใบที่ใกล้ที่สุด

สีหน้าสับสนและหม่นหมองเล็กน้อยฉายาบบนใบหน้า “อีวี” เขาเรียกชื่อฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “คุณบริจาคไปหมดเลยหรือ”

นิ้วโป้งของฉันลูบไล้หน้าผากเขาเพื่อคลายรอยย่น “เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในบ้านหลังนี้มีความหมายกับคุณ เต็มไปด้วยความทรงจำ คุณเติบโตมากับสิ่งของเหล่านี้ พวกมันเลยเป็นส่วนหนึ่งของคุณ แต่ไม่เหมือนข้าวของของฉัน พวกมันเป็นแค่ของที่จำเป็นต้องใช้เท่านั้น เป็นที่ให้ฉันนั่งจะได้ไม่ต้องนั่งบนพื้น ไม่มีความหมายมากไปกว่านั้น เลยตัดสินใจบริจาคได้ง่ายๆ ยังไงล่ะ”

ฉันอาจไม่ได้บริจาคเฟอร์นิเจอร์ที่ว่า อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาพูดออกมา ก็มาจากใจจริง

ไรอันหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าทางเกงด้านหน้าแล้วกดโทร.ออก ฉันมองเขา สงสัยว่าเขากำลังจะทำอะไร

“สวัสดี ผมไรอัน ชัมเนอร์ นะครับ มีคนชื่ออีวี พอร์เทอร์ จองรถบรรทุกย้ายของไว้วันเสาร์ แต่ผมจะขอยกเลิกครับ”

มือข้างที่ว่างอยู่ของเขาตึงรั้งตัวฉันให้เข้าไปใกล้และโอบฉันไว้เคียงข้าง เขาฟังสิ่งที่พวกนั้นพูด และกล่าวขอบคุณก่อนจะกดวางสาย

“ไปเอาของที่เหลือกันเถอะ ตอนนี้เลย ผมจะจัดการทุกอย่างเอง เพราะผมว่าคุณคงเหนื่อยมากแล้ว ขอไปเปลี่ยนชุดสักห้านาทีนะ”

ฉันอ้าปากจะได้แย้ง แต่เขาปิดปากฉันด้วยริมฝีปากของเขา ทำให้คำพูดของฉันหลุดลอยหายไป เขาจูบฉันนานพอที่จะทำให้เราทั้งคู่คิดเปลี่ยนแผน แต่แล้วเขาก็ผละออกไปและรีบปลีกตัวออกจากห้อง

“ห้านาที!” เขาตะโกนขณะที่หายเข้าไปในบ้าน

ฉันเอนตัวพิงผนังแล้วดูนาฬิกาข้อมือ เป็นเวลาหกโมงครึ่งแล้ว สำนักงานที่เลกวิวพาร์ตเมนต์ลือกแน่นหนาแล้ว และผู้หญิงที่ทำงานที่นั่นก็จะไม่อยู่ตลอดทั้งคืน

ไรอันขับพาโตตามฉันกลับมาที่อพาร์ทเมนต์ ฉันดีใจที่ไม่ได้อยู่ในรถกับเขาตอนที่เขาเห็นสภาพอพาร์ทเมนต์ที่เราากำลังจะไป แต่อย่างน้อยความคิดที่ว่าฉันอับอายเรื่องที่อยู่อาศัยก็เป็นความจริง

เขาจอดรถข้างฉันและลงจากรถทันที ก่อนที่ฉันจะเปิดประตู เขาก็มายืนอยู่ข้างรถแล้ว “น่าจะบอกผมก่อนว่าคุณอยู่ที่นี่” เขามองสำรวจลานจอดรถราวกับพยายามมองหาอันตรายบางอย่างที่เขารู้ว่ามืออยู่ที่นี้

ฉันดึงห่วงเข็มขัดของเขาเพื่อรั้งร่างเขาเข้ามาใกล้ “ที่นั่นแหละคือเหตุผลที่ฉันไม่บอกคุณ” ฉันสอดมือขวาประสานมือซ้ายของเขา และเขาก็จับมือฉันแน่นขณะที่ฉันเดินนำไปที่บันได เขาสังเกตเห็นไฟทุกหลอดที่เสียตลอดทางขึ้น

ครั้งนี้กลอนประตูเปิดง่ายขึ้นเล็กน้อย และวินาทีที่ประตูเปิดออก ไรอันก็รีบพาฉันเข้าไปในห้องและปิดประตูตามหลัง เขาเดินเท้าสะเอวไปมาในห้อง ฉันไม่อยากจะยอมรับเลยว่าขอบเวลาที่เขาเดินตรวจตราทั่วห้องอย่างถี่ถ้วน และสัญญาณการปกป้องที่พลุ่งพล่านของเขาก็ดูแปลกตาหว่าน้ามอง

ฉันย่อตัวลงข้างกองหนังสือและเริ่มจัดใส่กล่องเปล่าที่หิ้งไว้ใกล้ๆ “ลืมไปว่ายังมีของอีกไม่กี่อย่างที่ตึงเก็บด้วย”

ไรอันเดินไปที่เคาน์เตอร์และหยิบขวดน้ำหอมที่ใกล้ที่สุดขึ้นมาสำรวจทุกซอกทุกมุม ก่อนจะทำแบบเดียวกันกับอีกสามขวดที่ตั้งเรียงอยู่ “คุณสะสมของพวกนี้เหรอ”

ฉันฉีกยิ้มให้เขา “ใช่ค่ะ!” และกำลังจะเล่าว่าฉันสะสมน้ำหอมเพราะชวนให้นึกถึงคุณย่า แต่คำโกหกกลับเหือดหายไปจากปลายลิ้น แทนที่จะถูกร้องขึ้น ฉันกลับพูดว่า “ฉันเคยเห็นภาพขวดน้ำหอมภาพหนึ่ง ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามันจะหรรษา...และแตกต่างได้ขนาดนี้ มันตราตรึงใจฉันมากเลยเริ่มสะสมไว้ตั้งแต่ตอนนั้น สีม่วงคือขวดโปรดของฉันเลย” การโกหกที่ใกล้เคียงกับความจริงและพูดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้คือสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ แต่ครั้งนี้เหมือนจะไม่ใช่แค่นั้น ความจริงแล้วฉันไม่อยากจะโกหกเขาถ้าไม่จำเป็น

ไรอันไม่ได้พูดเรื่องที่แม่ของเขาเองก็เก็บสะสมขวดน้ำหอมเช่นเดียวกันหรือฉันมีนิสัยบางอย่างเหมือนกับเธอ และฉันจะไม่เก็บมาคิดว่าตัวเองรู้ลึกอย่างไรที่เขาไม่บอกให้ฉันรู้ว่าพวกเรา มีนิสัยบางอย่างเหมือนกัน ไรอันวางขวดน้ำหอมลงตามเดิมและเริ่มเปิดลิ้นชักในครัว ก่อนจะจ้องตู้เย็นเหม็ง เขาดึงรูปคู่ของเรารูปหนึ่งออกมาสำรวจ มันเป็นรูปคู่ที่ถ่ายกันเองไม่นานหลังจากเราเจอกัน วันนั้นข้างนอกอากาศหนาว และเราทั้งคู่ต่างก็ใส่เสื้อผ้า

หนาเตอะอยู่หน้ากองไฟเล็ก ๆ ในสนามหญ้าหลังบ้านของเขา ตอนนั้นฉันเอา
วัตถุดิบสำหรับทำสมอร์¹ไปด้วย และบนใบหน้าของพวกเราก็มีเศษมาร์ชเมลโลว์
กับช็อกโกแลตติดอยู่ ในรูปถ่าย ฉันนั่งอยู่บนตักของเขา พวกเรายิ้มกว้าง
จนแก้มแทบฉีก

“คืนนั้นดีมากเลย” เขาพูด

“ใช่” ฉันตอบ คืนนั้นเป็นคืนแรกที่ฉันไปค้างบ้านเขา ครั้งแรกที่ฉัน
นอนบนเตียงเขา เขายังคงจ้องรูปใบนั้นเหมิ้ม และฉันก็อดสงสัยไม่ได้ว่า
ความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวขณะที่เขามองย้อนกลับไปคืนนั้นคืออะไร

ในที่สุดเขาก็ดึงรูปและรายการอาหารทั้งหมดออกมาวางเป็นกองบน
เคาน์เตอร์ก่อนจะเปิดตู้เย็น “ยังมีของเหลืออยู่ในนี้นิดหน่อย” เขาพูดเสียงดัง

“โอ้ ให้ตายสิ! คิดว่าเก็บกวาดหมดแล้วนะเนี่ย ช่วยทิ้งลงถังขยะ
ให้หน่อยได้ไหมคะ”

ฉันได้ยินเสียงเขารวบรวมเครื่องปรุง เปิดตู้ได้อย่างลึบจนที่มีถังขยะ
ซ่อนอยู่ และทิ้งเครื่องปรุงเหล่านั้นทับกล่องอาหารและสิ่งของอื่นๆ ที่ฉันเจอ
ในถังขยะด้านนอก ไรอันลากถังขยะออกมาและเอียงขึ้น “มีอย่างอื่นที่จะทิ้ง
อีกไหม ผมจะเอาไปทิ้งถังขยะด้านล่าง”

ฉันขมวดคิ้วครุ่นคิด “อ้อ อาจจะมีของนิดหน่อยในห้องน้ำที่ต้อง
ทิ้งด้วย”

เขาเดินตามฉันไปยังโถงสู่ห้องน้ำ ฉันหยิบก้อนสบู่ที่ลึกร่อนแล้ว
ออกจากบริเวณที่อาบน้ำมาทิ้งลงถังขยะ แล้วหยิบแชมพูกับครีมอาบน้ำขึ้นมา
กะน้ำหนักราวกับกำลังตัดสินใจว่าปริมาณที่เหลือคุ้มค่าที่จะเก็บไว้ใช้ต่อไหม
ก่อนจะทิ้งลงไปในถังขยะเช่นเดียวกัน

ไรอันค้นลิ้นชักและตู้ทั้งหลายเพื่อตรวจสอบแต่ละจุด เขารอบคอบ
กว่าที่ฉันคิดไว้เสียอีก

ทันทีที่พวกเรากลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น เขาก็แอบมองสิ่งที่อยู่ในกล่อง

¹ s'more มาจากคำว่า some more (ขออีก) ขนมที่เด็กชาวอเมริกันทำกินเล่น
ตอนไปเข้าค่าย ประกอบด้วยช็อกโกแลตและมาร์ชเมลโลว์ ประกบด้วยแครกเกอร์

ไม่กี่ใบที่ฉันเพิ่งแพ็คของใส่เมื่อเช้าวันนี้ แล้วเขาก็ไม่ได้แค่อะบอมองอีกต่อไป แต่แทบจะเหมือนกับกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง

หลังจากที่เขาค้นกล่องแบบผ่านๆ ได้สามใบ ฉันก็เอ่ยถาม “หาอะไรอยู่ หรือเปล่าคะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมาสบตาฉัน รอยยิ้มน้อยๆ ทำให้ลักยิ้มทั้งสองข้างปรากฏขึ้น “แค่พยายามชิมซัບทุกอย่าง จะได้รู้จักคุณมากขึ้นนะ”

คำพูดเหล่านี้คือสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนอยากจะได้ยิน แต่กลับชวนให้รู้สึกกดดันจนหนักอึ้ง และฉันก็สงสัยว่าเขาเลือกสรรคำพูดอย่างระมัดระวังพอๆ กับฉันหรือเปล่า

บทที่สี่

มี เหตุผลหลายข้อว่าทำไมฉันถึงไม่แวะมาที่นี่ตั้งแต่สัปดาห์ก่อน - ทั้งชื่อของเอเย แพ็กของเอเย ย้ายบ้านเอเย - แต่ฉันก็รอมานานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตอนนี้เหลืออีกแค่สิบห้าวันที่ก่อนที่ร้านจะปิด และแม้ฉันจะสามารถเข้าใช้บริการหลังเวลาทำการ แต่ฉันก็ไม่อยากให้ประวัติการเข้าใช้งานนั้นถูกบันทึกไว้

ฉันแต่งตัวเหมือนผู้หญิงหนึ่งในสามคนที่เดินผ่านไปมา สวมเลกกิ้งสีดำ เลื่อยืด กับรองเท้าวิ่ง ผมสีดำยาวรวบเป็นมวยต่ำอยู่ใต้สายรัดหมวกเก็บฉันก้มศีรษะลงต่ำและเอียงไปทางซ้ายเล็กน้อยเพื่อให้แน่ใจว่ากล้องที่ติดอยู่มุมห้องจะจับภาพอย่างชัดเจนไม่ได้ หลายคนกำลังต่อแถวรอพนักงานคนถัดไปให้บริการ รวมไปถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังลุกๆลงๆอยู่กับกล่องใบเล็กๆ ที่กองซ้อนกันและพยายามจัดกล่องเหล่านั้นให้สมดุลในอ้อมแขนก่อนที่จะทำหล่นเกลื่อนกลาดบนพื้นในที่สุด สองคนที่อยู่ข้างหน้าเธอก้มลงช่วยเก็บขณะพยายามถือของของตัวเองด้วย ฉันเดินหลบเหตุการณ์โกลาหลไปหลังร้านที่มีตู้จดหมายติดผนังเรียงรายกัน

ตู้ล่างสุดซ้ายมือคือตู้หมายเลข 1428

ตู้พวกนี้ใช้รหัสแทนกุญแจ ฉันจึงใช้ชื่อนี้ว่าซึกดรหัสหกหลัก ฝาตู้ปลดล็อกแล้วแต่ไม่ได้เปิดจนสุด ฉันเปิดฝาดูออกโดยที่ยังใช้ชื่อนี้ว่าซึกดรหัสหก

ฉันดึงจดหมายซองเล็กที่เหน็บอยู่ในขอบเลกกิ้งออกมา ลังเลอยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะวางมันลงในพื้นที่ว่างเปล่า

ฉันปิดฝาและใส่รหัสอีกรอบเพื่อล็อกตู้ ก่อนจะเดินออกไปอย่างรวดเร็วพอๆกับตอนที่เข้ามา

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณเจอคนที่หน้าตาเหมือนคุณ เสียขเหมือนคุณ
แม้กระทั่งชื่อก็ยังเป็นชื่อของคุณ...

ฮิวี พอร์เตอร์ มีทุกอย่างที่ผู้หญิงทุกคนอยากมี
ทั้งแฟนหนุ่มแสนเพอร์เฟกต์ที่คอยดูแลเอาใจใส่
กลุ่มเพื่อนสุดซี้ซึ่งชวนสับสรรค่าจนไม่มีเวลาให้เหงา
และบ้านหลังใหญ่ที่ล้อมด้วยรั้วไม้สีขาว
แต่เรื่องที่ทุกคนไม่รู้ก็คือ...ฮิวี พอร์เตอร์ **ไม่มีอยู่จริง**
ทุกอย่างเป็นเพียงคำโกหกที่ร้อยเรียงอย่างประณีต

ฮิวี (นามแฝง) ปลอมแปลงตัวตนขึ้นมา
และต้องทำ **"ภารกิจ"** ให้ลุล่วงตามคำสั่งของบุคคลลึกลับ
แต่จะเป็นอย่างไร หากวันหนึ่งทุกสิ่งที่เธอเชื่อมั่นกลับสั่นคลอน
และตัวตนของเธอถูกปลอมแปลงเสียเอง...

นิยายที่หักมุมอย่างแทบจะไม่น่าเชื่อ!
ผลงานที่ติดอันดับหนังสือขายดีที่สุดของ *The New York Times*
และมียอดขายมากกว่า 1 ล้านเล่มทั่วโลก

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7360-8

Illustration: RanuthTong

